

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 433.

108de Møde.

Mandagen den 24de Juni.

(Forts.)

J. A. Hansen (forts.): Dette har vist mig, at man ved denne Lov tænker paa at skyde ud i en uvis fjern Fremtid denne Lov, som dog den største Deel af Landets Befolkning, baade Høie og Lave, troede at maatte komme ud; dette viser mig, at man vil sige: „Nu have vi en Lov, og vi skulle forsøge, hvilken Virkning den vil have, hvilken Indflydelse den vil udøve; nu maae vi idetmindste give Tid en halv Snees Aar og see, hvorledes det vil gaae med den frivillige Dvereenkomst, inden vi tænke paa den anden Lov.“ Selv dette er virkelig en overmaade farlig Ting. Jeg idetmindste anseer den for at være det, og jeg troer, at Enhver, som er nogenledes inde i Forholdene, vil ansee det derfor, og, da man jo maa troe, at den ærede Rigsdagsmand her har udtalt en mere end aldeles subjectiv Mening, saa maa man ogsaa af den Grund frygte for at stemme for Loven, selv om Endringsforslaget Nr. 3 blev vedtaget, som her foreligger. Disse 2 Betragtninger ere, hver for sig, af saa overordentlig stor Vigtighed, og til sammen naturligtvis af endnu langt større, at jeg meget maa bede de ærede Rigsdagsmænd om vel at overveie og vel at betænke, om man bør stemme for denne Lov, selv om det foreliggende Endringsforslag vedtages. Bliver Endringsforslaget ikke vedtaget, saa er Valget jo ikke vanskeligt; hvad man skal gjøre, men, bliver det vedtaget, saa anseer jeg det for et meget vanskeligt Spørgsmaal, som Enhver især alvorligt maa gjøre, hvorvidt han vil besvare det bejaende eller benægtende.

Justitsministeren: Det vilde vistnok have været mig særdeles glædeligt at høre de Uttringer, den ærede Rigsdagsmand lod falde om den særdeles Omhu, han troede, at man

burde lægge for Dagen for Familiernes Lary, dersom jeg ikke maatte troe, at der dog ikke ligger en saa ganske særdeles Omhu for Familiernes Lary til Grund, naar man søger at modarbejde dette Lovforslag. Jeg tør drage denne Slutning af den Omstændighed, at Lovudkastet er fremgaaet af Medlemmer i Landstinget, som man vistnok ingenlunde kan tillægge Mangel paa Omhu for Familiernes Lary. Uagtet jeg ikke har været nærværende ved dette Lovudkasts Behandling fra først af her idag, da andre Forretninger have afholdt mig fra at komme tidligere tilstede, og uagtet jeg derfor frygter for at komme til at yttre Noget, som muligt kunde være en Gjentagelse af hvad der tidligere er blevet yttret her, skal jeg dog tillade mig nogle Bemærkninger om, hvorledes jeg betragter dette Lovudkast.

Jeg mener, at der herved kun er Spørgsmaal om de Forhold, som hidtil med Hensyn til Lehnscntrollen have forhindret Lehnss og Fideicommissbesidderne fra at sælge Bøndergods under samme Forhold, som ellers vilde gjøre det muligt for Bestidderne af andet Fæstegods at afhaande saadant. Her er ikke Spørgsmaal om at gjøre nogen ny Bestemmelse i Henseende til Bøndergodssets Salg af Eieren til Fæsteren eller fra en Eier af en Bøndergaard, der er bleven ledig, til Andre end Fæsteren, naar der ingen Fæster eller dennes Arvinger er, men her er blot Spørgsmaal om at rydde den Forhindring tilside, som der med Hensyn til Lehnscntrollen kunde paahvile Bestidderne af det med fideicommissariske Baand behæftede Gods. Naar nu Lehnscntrollen og Staten overhovedet maa ansee det for onskeligt og hensigtsmæssigt ikke alene med Hensyn til Fæstegodssets Forhold til Bestidderne, men ogsaa med Hensyn til disses eget fremtidige Lary, at løsne det Baand, som fra Controlsens Side hidtil har lagt Hindringer i veien for Fæstegodssets Salg, og saaledes at sætte